

Środa, 11 maja 2011 r.

73. wzywa, aby stosowano definicje lasów opierające się na ekologicznej klasyfikacji lasów, takiej jak zaproponowana przez EEA w 2007 r., tak aby można było odróżniać stare lasy pochłaniające duże ilości dwutlenku węgla od intensywnie uprawianych monokultur oraz innych typów lasów, w tym zarośli śródziemnomorskich, w zależności od biomu i etapu sukcesji;

74. podkreśla znaczenie ochrony różnorodności lasów w UE na wszystkich etapach sukcesji w celu zapewnienia różnorodności biologicznej lasów i w lasach, ponieważ każdy etap sukcesji tworzy warunki dla kolejnego etapu, a bez wspólnej ochrony poszczególnych etapów sukcesji na kolejne etapy będzie w znacznym stopniu zagrożona;

Wymiar zewnętrzny

75. wzywa Komisję i państwa członkowskie do prowadzenia na szczeblu międzynarodowym działań mających na celu opracowanie w ramach NZ nowej definicji lasów, która będzie precyzowała definicje lasów naturalnych na podstawie biotopów i rozróżniała między lasami naturalnymi a lasami zdominowanymi przez monokultury drzew i gatunki nierodzące; w związku z tym zauważa, że – zważywszy, iż UE jest największym dawcą pomocy publicznej dla krajów rozwijających się (w 2003 r. sektor leśnictwa otrzymał ponad 600 mln EUR) – definicja ta znacznie poprawiłaby spójność polityki oraz stosunek wyników do wydatków; z żalem zauważa, że w zielonej księdze nie odnotowano postępów w zakresie potrzeby koordynacji działań UE prowadzonych w Unii i poza nią oraz potrzeby wypracowania globalnej prawnie wiążącej umowy w ramach Forum ONZ ds. lasów;

76. zwraca uwagę na znaczenie ogólnosiwiatowej współpracy – zarówno administracyjnej, jak i naukowej – w zakresie standaryzacji, najlepszych praktyk oraz transferu technologii i wiedzy specjalistycznej, zwłaszcza w kontekście systemu ograniczania wylesiania i degradacji lasów (REDD); wskazuje również, że sprawiedliwego podziału korzyści płynących z systemu REDD nie da się osiągnąć bez aktywnej współpracy i wymiany najlepszych praktyk; podkreśla znaczenie programu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES) w sporządzaniu map, nadzorze i ewidencji obszarów leśnych na szczeblu europejskim i międzynarodowym oraz rolę zebranych w ten sposób informacji w prowadzonych przez ONZ negocjacjach w sprawie zmiany klimatu;

*

* *

77. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2009 r.

P7_TA(2011)0227

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 maja 2011 r. dotyczące rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2009 r., przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II sekcją G pkt 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. (2010/2124 (INI))

(2012/C 377 E/06)

Parlament Europejski,

— uwzględniając roczne sprawozdanie Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczące głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) w 2009 r., przedstawione Parlamentowi Europejskiemu zgodnie z częścią II sekcją G pkt 43 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 11 maja 2011 r.

- uwzględniając wyżej wspomniane porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dni 19 lutego 2009 r. ⁽¹⁾ i 10 marca 2010 r. ⁽²⁾ w sprawie sprawozdań rocznych dotyczących WPZiB odpowiednio za lata 2007 i 2008,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 8 lipca 2010 r. ⁽³⁾ w sprawie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie wzmocnienia OBWE – roli UE ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa (wiceprzewodnicząca/WP) w sprawie odpowiedzialności politycznej ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając oświadczenie złożone przez wysoką przedstawiciel na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego w dniu 8 lipca 2010 r. ⁽⁵⁾ dotyczące podstawowej organizacji centralnej administracji ESDZ,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 16 września 2010 r. w sprawie stosunków zewnętrznych UE,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0168/2011),
- A. mając na uwadze, że UE powinna nadal rozwijać cele swojej polityki zagranicznej oraz wspierać swe wartości i interesy na świecie, z myślą o ogólnym celu, jakim jest przyczynienie się do pokoju, bezpieczeństwa, solidarności, zapobiegania konfliktom, wspierania demokracji, ochrony praw człowieka, równości płci, poszanowania prawa międzynarodowego, wspierania międzynarodowych instytucji, skutecznego multilateralizmu i wzajemnego szacunku pomiędzy narodami, zrównoważonego rozwoju, wolnego i sprawiedliwego handlu oraz eliminacji ubóstwa,
- B. mając na uwadze, że w Traktacie z Lizbony wprowadzono nowy wymiar europejskich działań zewnętrznych, co umożliwi zwiększenie spójności, zgodności i skuteczności polityki zagranicznej UE oraz rozszerzenie działań zewnętrznych,
- C. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nadaje nowy impuls polityce zagranicznej UE, w szczególności udostępniając Unii narzędzia instytucjonalne i operacyjne umożliwiające jej odgrywanie na arenie międzynarodowej roli współmiernej do jej wiodącej pozycji gospodarczej i jej ambicji oraz podjęcie działań zapewniających jej pozycję partnera na arenie międzynarodowej, zdolnego do przyjęcia odpowiedzialności za bezpieczeństwo globalne i pokierowania procesem zdefiniowania wspólnych odpowiedzi na wspólne wyzwania,
- D. mając na uwadze, że nowy impuls w europejskich działaniach zewnętrznych wymaga również od UE, by działała w sposób bardziej strategiczny w celu zdobycia znaczenia na arenie międzynarodowej; mając na uwadze, że zdolność UE do wywierania wpływu na ład międzynarodowy zależy nie tylko od spójności jej strategii politycznych, podmiotów i instytucji, lecz również od prawdziwej strategicznej koncepcji unijnej polityki zagranicznej, która musi jednoczyć wszystkie państwa członkowskie wokół wspólnych priorytetów i celów, tak aby przemawiały na arenie międzynarodowej jednym, silnym głosem; mając na uwadze, że polityce zagranicznej UE należy udostępnić konieczne środki i instrumenty, tak aby umożliwić Unii skuteczne i spójne działanie na arenie międzynarodowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 51.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0280.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0399.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0280, załącznik II.

Środa, 11 maja 2011 r.

- E. mając na uwadze, że obecnie zachodzą istotne zmiany w łańdźie międzynarodowym, które są źródłem nowych wyzwań i nowych struktur władzy, wymagają od UE bardziej aktywnego zaangażowania, wraz z obecnymi oraz wschodzącymi potęgami i podmiotami niepaństwowymi, jak również z partnerami i instytucjami dwu- i wielostronnymi, na rzecz wspierania skutecznych rozwiązań problemów, które są wspólne dla obywateli europejskich i dla całego świata oraz które mogą mieć wpływ na globalne bezpieczeństwo,
- F. mając na uwadze, że nadanie nowego impulsu musi skutkować również określeniem nowego paradygmatu partnerstw strategicznych UE, zarówno tych nowych, jak i starszych, oraz że powinno opierać się na powszechnych wartościach, takich jak dążenie do demokracji, poszanowanie praw człowieka, podstawowych wolności, praworządności i prawa międzynarodowego oraz na wspólnych korzyściach i interesach, a także na wspólnym rozumieniu światowego bezpieczeństwa,
- G. mając na uwadze, że kontrola parlamentarna polityki zagranicznej UE ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia i poparcia przez obywateli UE europejskich działań zewnętrznych; mając na uwadze, że kontrola zwiększa zasadność takich działań; mając na uwadze, że sposób organizacji i wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w UE musi być wspólnie określony przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe, zgodnie z art. 9 i 10 Protokołu nr 1 do Traktatu z Lizbony,

Roczne sprawozdanie Rady w sprawie WPZiB za rok 2009

1. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Rady oraz pochwała jego przejrzystą i tematyczną strukturę, umożliwiającą jasny przegląd strategii politycznych i działań w obszarze wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje również zamiar Rady, aby nadal podkreślać regionalny kontekst konfliktów i problemów oraz koncentrować się na nich w większym stopniu; żałuje jednak, że w sprawozdaniu nie uwydatniono możliwych podejść w zakresie rozwiązania tych konfliktów i problemów;
2. apeluje do Rady, by nie ograniczała zakresu rocznego sprawozdania w sprawie WPZiB do samego opisu działań w obszarze WPZiB, lecz by uczyniła z niego narzędzie skupiające się na strategiach politycznych i rozwiązaniach; jest zdania, że sprawozdanie powinno wykroczyć poza spis wydarzeń i osiągnięć przedstawianych w ujęciu krajowym oraz uwzględnić kwestię skuteczności unijnej polityki zagranicznej oraz środków niezbędnych do realizacji celów europejskich działań zewnętrznych; wzywa Radę, by zamieszczała w sprawozdaniu również ocenę koordynacji i spójności WPZiB oraz innych zewnętrznych strategii politycznych Unii, a także by zawierała w nim strategiczne i organizacyjne zalecenia na przyszłość w oparciu o ocenę działań w obszarze WPZiB;
3. uważa, że roczne sprawozdanie na temat WPZiB powinno bazować na nowych ramach instytucjonalnych wprowadzonych w Traktacie z Lizbony i posłużyć za instrument wzmacniający dialog międzyinstytucjonalny, głównie poprzez omówienie kwestii wdrożenia strategii polityki zagranicznej UE, ocenę jej skuteczności i określenie kierunku przyszłych działań;

Wdrażanie postanowień Traktatu z Lizbony

4. ponownie opowiada się za opracowaniem spójnej strategii polityki zagranicznej UE, w oparciu o cele i zasady ustanowione w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w której należy jasno określić interesy UE w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel (wiceprzewodniczącą/WP) do pełnego wykorzystania swoich uprawnień do zapoczątkowania, wdrożenia i zapewnienia zgodności z WPZiB, włączając w te działania właściwe organy Parlamentu;
5. podkreśla konieczność zwiększenia spójności działań Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), Komisji i państw członkowskich pod przywództwem wiceprzewodniczącej/WP; wzywa do poprawy synergii pomiędzy szczeblem unijnym i krajowym oraz do zwiększenia koordynacji działań różnych podmiotów instytucjonalnych z myślą o lepszym połączeniu wszystkich odpowiednich instrumentów i strategii politycznych oraz zapewnieniu wspólnego przekazu UE w sprawie kluczowych kwestii politycznych; uważa, że współpraca na wszystkich szczeblach między ESDZ, właściwymi organami i komisjami Parlamentu Europejskiego a właściwymi służbami Komisji ma kluczowe znaczenie dla stworzenia strategicznego podejścia do krajów sąsiadujących z UE oraz krajów kandydujących, potencjalnych kandydatów i krajów partnerskich, a także do innych obszarów polityki takich jak prawa człowieka i wspieranie demokracji, handel, rozwój, bezpieczeństwo energetyczne, wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne;

Środa, 11 maja 2011 r.

6. oczekuje, że ESDZ poprzez promowanie ściślejszej koordynacji między WPZiB a innymi politykami zewnętrznymi przyczyni się do wzmocnienia roli i znaczenia UE na arenie międzynarodowej oraz umożliwi jej skuteczniejsze promowanie własnych interesów i wartości, w sposób współmierny do jej obecnego statusu handlowego i gospodarczego; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do ustanowienia w ramach ESDZ koniecznych struktur i mechanizmów koordynacji;

7. zauważa jednak, że oprócz stworzenia ESDZ osiągnięcie pełnej spójności i skuteczności wspólnej polityki UE będzie wymagało przede wszystkim woli politycznej państw członkowskich UE, by przezwyciężyć różnice w poglądach na kluczowe kwestie z zakresu polityki zagranicznej; w związku z tym uważa za istotne, aby państwa członkowskie UE nie tylko uzgodniły wspólną strategię w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, lecz również zapewniły wsparcie stanowiska UE w ramach swoich krajowych strategii politycznych;

8. ubolewa, że kilka wypowiedzi pojedynczych państw członkowskich lub ich grup pozostawiło wrażenie rozłamu i szczególnie utrudniło pracę wiceprzewodniczącej/WP; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o powstrzymanie się od tego typu indywidualnych i nieskoordynowanych działań i wypowiedzi oraz o wkład w skuteczną i widoczną WPZiB; z drugiej strony zwraca się do wiceprzewodniczącej/WP o to, aby stanowiska UE były wyraźnie słyszalne, o szybkie i zauważalne reagowanie oraz o nadanie WPZiB wyraźnego i konkretnego kształtu;

9. podkreśla, że rola specjalnych przedstawicieli UE (SPUE) powinna polegać przede wszystkim na reprezentowaniu Unii i koordynowaniu jej polityki w regionach istotnych dla UE z określonych względów strategicznych lub względów bezpieczeństwa, które wymagają ciągłej obecności UE i widoczności jej działań; jest zdania, że należy ustanowić ścisłą współpracę pomiędzy SPUE i odpowiednimi działami ESDZ, ponownie rozważyć istotne kwestie tematyczne, którymi wcześniej zajmowali się osobiści przedstawiciele, oraz przedłożyć wnioski w sprawie przejęcia tej roli przez urzędników wysokiego szczebla w ESDZ lub przez SPUE; uważa, że istotne jest, aby określenie roli i uprawnień SPUE podlegało wcześniejszej konsultacji z Parlamentem oraz aby złożono wnioski, zgodnie z art. 36 ust. 1 TUE, w sprawie procedur i kompetencji w zakresie sporządzania dokumentów informacyjnych i sprawozdań udostępnianych Parlamentowi przez SPUE;

10. przypomina, że zgodnie z Traktatem prerogatywy Parlamentu zakładają zasięganie jego opinii w zakresie WPZiB i WPBiO, należyte uwzględnianie jego stanowiska oraz wydawanie przez niego zaleceń; wzywa wiceprzewodniczącą/WP, aby skonsolidowała obowiązki konsultacyjne i sprawozdawcze wykonywane dotychczas przez Komisję i Radę w zakresie działań zewnętrznych; zwraca się do Rady o przyjęcie w ramach komitetu pojednawczego konstruktywnego podejścia do instrumentów pomocy zewnętrznej, w tym Instrumentu na rzecz Stabilności, poprzez uznanie prawa Parlamentu Europejskiego do demokratycznej kontroli dokumentów strategicznych i wieloletnich planów działania zdefiniowanych w art. 290 TFUE;

11. podkreśla, że zmienione porozumienie międzyinstytucjonalne z 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami musi zapewnić większą przejrzystość w procedurze budżetowej WPZiB i w należyty sposób sprostać wymogom informacyjnym organów budżetowych, tak aby organy te były w pełni i systematycznie informowane o tle, kontekście i skutkach finansowych decyzji politycznych w tym obszarze polityki; jest zdania, że Parlament Europejski powinien otrzymywać odpowiednie informacje przed przyjęciem uprawnień i strategii w obszarze WPZiB; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie wyrażone przez wiceprzewodniczącą/WP dla wniosku, by wszystkie istotne misje WPBiO były określane w budżecie; uważa w związku z tym, że pełna przejrzystość i kontrola demokratyczna wymagają oddzielnych linii budżetowych dla każdej z misji; ponownie podkreśla, że aby wzmocnić legitymację demokratyczną WPZiB, właściwe organy Parlamentu powinny wyrażać swoją opinię przed rozpoczęciem misji WPBiO oraz powinny mieć możliwość należytego monitorowania misji WPBiO; podkreśla, że w celu spełnienia kryteriów wiarygodności i samookreślenia przewidzianych w Traktacie z Lizbony należy przeznaczyć odpowiednie środki budżetowe na cele WPZiB;

12. uważa, że regularne wspólne posiedzenia konsultacyjne w sprawie WPZiB powinny być uzupełnione o dodatkowe posiedzenia odbywające się w razie potrzeby w celu zapewnienia informacji ex ante; w związku z tym sugeruje, że posiedzenia powinny również mieć na celu przyswojenie kluczowych strategicznych i polityczno-wojskowych kwestii w celu lepszego planowania i zarządzania przyszłymi misjami i przyczynienia się do stworzenia perspektywicznego podejścia do przyszłych potrzeb; przypomina również o swoim prawie do wyrażania opinii i o konieczności otrzymywania odpowiednich informacji w sprawie natychmiastowego finansowania niektórych inicjatyw w ramach WPZiB zgodnie z art. 41 ust. 3 TUE;

Środa, 11 maja 2011 r.

13. zgodnie z porozumieniem osiągniętym podczas rozmów czterostronnych w Madrycie w sprawie ustanowienia i funkcjonowania ESDZ oraz rozporządzeniem finansowym zmienionym w odniesieniu do ESDZ popiera utworzenie w budżecie na 2011 r. pozycji przeznaczonych na trzy główne misje prowadzone w ramach WPZiB/WPBiO; wierzy, że ten lepszy sposób wyznaczania misji zwiększy zarówno przejrzystość, jak i odpowiedzialność w zakresie WPZiB/WPBiO oraz będzie służyć interesom UE; podkreśla, że określanie głównych misji WPZiB/WPBiO nie może wpływać ujemnie na poziom informowania o misjach o węższym zakresie i mniejszej rozpoznawalności politycznej oraz na ich przejrzystość;

14. uważa jednak, że to nowe nazewnictwo jest minimalnym warunkiem wstępnym i jedynie pierwszym krokiem ku szczegółowemu budżetowi WPZiB, który umożliwiłby pełny przegląd misji prowadzonych w ramach tej polityki oraz opracowywanie działań następnych; jest zdania, że takie nowe nazewnictwo nie zagrazi ani niezbędnej elastyczności budżetu WPZiB, ani ciągłości już rozpoczętych misji;

15. przypomina ducha TFUE, który zmierza do uczynienia ze współdecyzji ogólnej procedury oraz który, przez analogię, prowadzi do zniesienia specjalnych klauzul lub procedur mających zastosowanie do niektórych instrumentów lub strategii politycznych w ramach poprzedniego traktatu i porozumienia międzyinstytucjonalnego; potwierdza niniejszym, że przepisy ograniczające elastyczność finansowania WPZiB są teraz bezpodstawne; podkreśla, że zgodnie z powyższym i w celu zwiększenia skuteczności i odpowiedzialności w zakresie WPZiB nowa kultura dialogu, wzajemnego zaufania i wymiany informacji powinna wreszcie zawiązać stosunki międzyinstytucjonalnymi zarówno na etapie określania zadań, jak i na etapie ich realizacji i oceny a posteriori;

16. podkreśla, że w kontekście przyszłych refleksji na temat wieloletnich ram finansowych 2014-2020 należy przeprowadzić dogłębną analizę długoterminowych potrzeb finansowych w zakresie WPZiB;

17. ponownie podkreśla, że zgodnie z art. 218 ust. 6 TFUE opinia/zgoda Parlamentu Europejskiego jest wymagana w przypadku wszystkich umów międzynarodowych, w tym tych odnoszących się głównie do WPZiB, za wyjątkiem przypadków gdy umowy dotyczą wyłącznie WPZiB; zgodnie z art. 218 ust. 10 TFUE Parlament musi być w pełni informowany na wstępnym, negocjacyjnym oraz końcowym etapie procedury prowadzącej do zawarcia umów międzynarodowych; oczekuje, że wiceprzewodnicząca/WP zapewni wszelkie istotne informacje o negocjacjach na wszystkich etapach procedury, w tym wytyczne negocjacyjne oraz projekty dokumentów negocjacyjnych, i przypomina, że w oświadczeniu w sprawie odpowiedzialności politycznej wiceprzewodnicząca/WP zobowiązała się do stosowania przepisów porozumienia ramowego w sprawie umów międzynarodowych w odniesieniu do dokumentów poufnych WPZiB; wzywa do ustanowienia skutecznego modus operandi łączącego poszanowanie dla prerogatyw Parlamentu z wymaganym stopniem poufności; uważa, że kompleksowe porozumienie angażujące wszystkie instytucje i obejmujące wszystkie organy UE jest konieczne w celu uregulowania dostępu posłów do Parlamentu do dokumentów poufnych;

18. zwraca uwagę na swoje zobowiązanie, wynikające z traktatu, do określania wraz z parlamentami krajowymi organizacji i promocji skutecznej i stałej współpracy międzyparlamentarnej, w szczególności w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony; ubolewa nad tym, że dotychczas nie osiągnięto porozumienia co do sposobu realizacji tego zadania; nalega, aby własna reprezentacja Parlamentu w dowolnej nowej formie współpracy międzyparlamentarnej odpowiadała swoim rozmiarem zakresowi i wadze jego roli w sprawach zagranicznych, i na tej podstawie wyraża ponownie gotowość do osiągnięcia porozumienia z parlamentami państw członkowskich, które zaowocuje faktycznym wzmocnieniem parlamentarnego wymiaru Unii Europejskiej jako znaczącego podmiotu w wymiarze światowym;

Główne kwestie tematyczne WPZiB

19. podkreśla, że działania w obszarze WPBiO powinny zostać włączone do kompleksowej polityki wobec krajów i regionów znajdujących się w kryzysie, w których wartości i interesy strategiczne UE są zagrożone, a działania WPBiO faktycznie przyczyniłyby się do upowszechniania pokoju, stabilności i praworządności; podkreśla również potrzebę zwiększenia dokładności procesu zdobywania doświadczenia w zakresie oceniania skutecznego wdrożenia każdego działania i jego trwałego oddziaływania w danym obszarze;

Środa, 11 maja 2011 r.

20. wzywa wysoką przedstawiciel/ wiceprzewodniczącą Komisji, Radę i państwa członkowskie do zlikwidowania nierównowagi pomiędzy zdolnościami ESDZ w zakresie planowania cywilnego i wojskowego oraz do zwiększenia liczby personelu wymiaru sprawiedliwości, administracji cywilnej oraz służb celnych i mediacyjnych w celu udostępnienia misjom WPBiO odpowiedniej i wystarczającej wiedzy specjalistycznej;

21. podkreśla potrzebę optymalnej koordynacji między mechanizmem reagowania UE na katastrofy a innymi instrumentami UE – takimi jak misje cywilne lub wojskowe w ramach WPBiO – które są już stosowane lub które mogłyby zostać stworzone w następstwie sytuacji kryzysowej; jest zdania, że w wielu przypadkach zbyt sztywne rozróżnienie na działania wojskowe i cywilne w zakresie zarządzania kryzysowego odzwierciedla raczej przestarzałe schematy instytucjonalne oraz że współdziałanie cywilno-wojskowe pozwala lepiej reagować na realia; w związku z tym podkreśla konieczność systematycznego i indywidualnego oceniania potrzeb w celu zapewnienia najwłaściwszej reakcji, ponieważ pewne sytuacje kryzysowe mogą wymagać połączenia instrumentów wojskowych i cywilnych w oparciu o pełne zrozumienie związku pomiędzy bezpieczeństwem i rozwojem;

22. uważa, że strategicznym priorytetem UE jest wzmocnienie międzynarodowych partnerstw w zakresie zarządzania kryzysowego i intensyfikacja dialogu z innymi głównymi podmiotami w zakresie zarządzania kryzysowego – takimi jak ONZ, NATO, Unia Afrykańska (UA), OBWE oraz państwa trzecie, takie jak USA, Turcja, Norwegia i Kanada – oraz zsynchronizowanie działań, wymiana informacji i dzielenie się zasobami w obszarze utrzymania i zapewniania pokoju, w tym współpraca w zakresie zarządzania kryzysowego, a w szczególności bezpieczeństwa morskigo, oraz zwalczania terroryzmu na mocy prawa międzynarodowego;

23. podkreśla, że ustanowienie ESDZ daje UE wyjątkową możliwość zrealizowania swoich zobowiązań dotyczących zapobiegania konfliktom i budowania pokoju, ze szczególnym uwzględnieniem programu göteborgskiego, oraz dalszego rozwijania zdolności UE do zapobiegania konfliktom jako alternatywy dla zarządzania kryzysowego; w tym celu podkreśla znaczenie traktowania dyrekcji ds. zapobiegania konfliktom i polityki bezpieczeństwa na równi z innymi dyrekcjami poprzez jej odpowiednie finansowanie w zakresie planowania polityki, wzmocnienie powiązań z działami geograficznymi oraz ustanowienie formalnych stosunków z właściwymi grupami roboczymi Rady; jest zdania, że należy także ponownie rozpatrzyć istniejący podział pomiędzy strukturą zarządzania kryzysowego a dyrekcją ds. zapobiegania konfliktom i polityki bezpieczeństwa;

24. przestrzega też przed niebezpieczeństwem nadmiernego uzależnienia państw członkowskich UE od dostaw energii z krajów trzecich, co ostatecznie mogłoby naruszyć swobodę prowadzenia polityki zagranicznej UE; w związku z tym podkreśla, że kwestia bezpieczeństwa energetycznego jest nierozdzielnie powiązana z bezpieczeństwem dostaw; przypomina, że należy pilnie odpowiedzieć na wyzwania związane z energią poprzez promowanie zarówno odnawialnych, jak i rodzimych źródeł energii, urzeczywistnienie efektywnego wewnętrznego rynku energii i wdrożenie wspólnej europejskiej zewnętrznej polityki energetycznej, opartej na lepszej koordynacji polityki państw członkowskich w tym zakresie, dywersyfikacji dostawców energii oraz ułatwieniu realizacji strategicznych przedsięwzięć w obszarze infrastruktury energetycznej takich jak Nabucco czy inne realne alternatywne korytarze południowe; opowiada się za zintegrowaną i wzajemnie powiązaną europejską siecią energetyczną; ubolewa, że państwa członkowskie aktywnie angażują się we wspieranie inicjatyw, które w rzeczywistości stanowią konkurencję dla działań zmierzających do zabezpieczenia i dywersyfikacji źródeł dostaw energii;

25. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej dotyczącą wezwania Komisji do przedłożenia do czerwca 2011 r. komunikatu w sprawie bezpieczeństwa dostaw i współpracy międzynarodowej w celu dalszej poprawy spójności działań zewnętrznych UE w dziedzinie energii; w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą/WP, aby zdecydowanie realizowała zalecenia Parlamentu dotyczące opracowania spójnej i skoordynowanej polityki, w szczególności promując spójność UE w konstruktywnym dialogu z dostawcami energii, zwłaszcza Rosją, oraz z krajami tranzytowymi; jest zdania, że bezpieczeństwo energetyczne powinno też zostać w pełni odzwierciedlone w polityce rozszerzenia i sąsiedztwa UE, między innymi poprzez dialog polityczny i praktyczną współpracę z krajami partnerskimi;

26. zwraca uwagę na wyzwania i zagrożenia bezpieczeństwa nowej generacji, np. ataki cybernetyczne, niepokój społeczny, bunt polityczny, światowe sieci przestępcze i działania gospodarcze zagrażające państwu prawa i zasadom demokracji, oraz podkreśla znaczenie sformułowania strategii dostosowanych do wymienionych wyzwań i zagrożeń;

Środa, 11 maja 2011 r.

27. podkreśla potrzebę koordynacji działań przygotowujących do przeciwdziałania niekonwencjonalnym zagrożeniom, takim jak zagrożenia sieciowe; wzywa Komisję i Radę do przeprowadzenia szczegółowej analizy zagrożeń i potrzeb w tym względzie oraz do opracowania na tej podstawie wielowymiarowej, kompleksowej europejskiej strategii na rzecz bezpieczeństwa cybernetycznego, która powinna obejmować plany awaryjne na wypadek cyberataków;

28. zwraca uwagę, że europejska polityka zagraniczna musi uwzględniać zewnętrzny wymiar europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; ponownie podkreśla znaczenie właściwego zarządzania migracjami; uważa, że koniecznie należy zapewnić współpracę zarówno państw pochodzenia, jak i państw tranzytu, oraz zachęca do przyjęcia podejścia promującego stałą współpracę pomiędzy wymienionymi państwami poprzez stosowanie strategii polegającej na stawianiu warunków, których spełnienie przyniesie pozytywne skutki;

29. ponownie podkreśla, że UE musi umacniać swoją wiodącą rolę w zarządzaniu dziedziną klimatu na szczeblu globalnym i dalej rozwijać dialog z innymi kluczowymi podmiotami, takimi jak wschodzące potęgi (Chiny, Brazylia, Indie), Rosja, Stany Zjednoczone i kraje rozwijające się, zważywszy, że zmiana klimatu stała się kluczowym elementem stosunków międzynarodowych;

30. jest zdania, że w celu zapewnienia spójności z własnymi wartościami Unii Europejskiej polityka zagraniczna oraz działania zewnętrzne UE muszą traktować priorytetowo propagowanie demokracji, praworządności, dobrego sprawowania rządów i sprawiedliwości społecznej, jako że demokratyczne społeczeństwo oparte na zasadach to podstawa przestrzegania praw człowieka i umacniania stabilności; w związku z tym ponownie potwierdza swoje stanowisko, że prawa człowieka należy na stałe włączyć do polityki zagranicznej UE; uważa, że nowa struktura instytucjonalna UE, a szczególnie ESDZ i jej odpowiedni dział, umożliwia zwiększenie spójności i skuteczności UE w tym obszarze; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby poprzez stosunki dwustronne z krajami trzecimi i czynny udział w forach międzynarodowych aktywnie zachęcała kraje trzecie do przestrzegania praw człowieka, potępiała łamanie praw człowieka i nie wahała się podejmować odpowiednich środków w przypadku naruszenia tych praw; biorąc pod uwagę coraz częstsze przypadki poważnych naruszeń wolności przekonań, wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej oceny oraz włączenia wolności przekonań do polityki UE w dziedzinie praw człowieka;

31. uważa, że wolność wyznania i przekonań na świecie – zwłaszcza chrześcijan, prześladowanych oraz zagrożonych mniejszości i dysydentów religijnych – oraz dialog międzyreligijny są nowymi kluczowymi zagadnieniami, które należy uwzględnić w WPZiB; podkreśla, że wolność wyznania i przekonań jest jednym z podstawowych praw człowieka, a dialog międzyreligijny stanowi instrument służący zwalczaniu dyskryminacji i przemocy na tle religijnym, który w ten sposób przyczynia się do stabilności politycznej i społecznej; w związku z tym wzywa wiceprzewodniczącą/WP do opracowania w trybie pilnym strategii UE na rzecz egzekwowania prawa człowieka do wolności wyznania i przekonań; apeluje do niej również o ustanowienie w ramach dyrekcji ds. praw człowieka ESDZ stałego monitoringu sytuacji związanej z nakładaniem ograniczeń rządowych i społecznych na wolność wyznania i przekonań oraz na powiązane prawa;

32. apeluje do wiceprzewodniczącej/WP o zapewnienie, by strategię i działania w zakresie WPZiB prowadziły do całkowitego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która zawiera apel o uwzględnianie kobiet we wszystkich aspektach oraz na wszystkich poziomach rozwiązywania konfliktów; wzywa ponadto, aby WPZiB uwzględniała rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 z 2008 r. w sprawie przemocy seksualnej w czasie konfliktów i po ich zakończeniu oraz późniejsze rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 z 2009 r., nr 1889 z 2009 r. i nr 1960 z 2010 r., które opierają się na wyżej wymienionych rezolucjach; apeluje do wiceprzewodniczącej/WP, państw członkowskich UE i szefów misji WPZiB o uczynienie współpracy i konsultacji z lokalnymi organizacjami kobiecymi standardowym elementem każdej misji WPZiB; zauważa z ubolewaniem, że jak dotąd tylko jedna kobieta została mianowana na wysokie stanowisko w ESDZ oraz że wśród specjalnych przedstawicieli UE jest tylko jedna kobieta;

Główne priorytety geograficzne WPZiB

Dyplomacja wielostronna, organizacje międzynarodowe

33. podkreśla, że skuteczny multilateralizm powinien mieć główne znaczenie strategiczne dla Unii oraz że w związku z tym UE powinna odgrywać wiodącą rolę we współpracy międzynarodowej, wspierać instytucje międzynarodowe, ułatwiać osiąganie konsensusu międzynarodowego i wspierać działania na szczeblu światowym; podkreśla pilną potrzebę omówienia kwestii globalnych budzących ogólny niepokój obywateli UE, takich jak walka z terroryzmem, przestępczość zorganizowana, pandemia i zmiany klimatu,

Środa, 11 maja 2011 r.

bezpieczeństwo cybernetyczne, zagwarantowanie realizacji milenijnych celów rozwoju (MCR) i eliminacja ubóstwa, zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego, nierozprzestrzenianie broni masowego rażenia, pokojowe rozwiązywanie konfliktów i rozbrojenie, zarządzanie migracjami oraz promowanie praw człowieka i swobód obywatelskich; zwraca uwagę na potrzebę lepszego monitorowania funduszy UE zgodnie ze specjalnym sprawozdaniem Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 15/2009;

34. wyraża zadowolenie z przyjęcia w dniu 3 maja 2011 r. rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ dotyczącej uczestnictwa UE w pracach ONZ, która uwzględnia zmiany instytucjonalne wprowadzone na mocy Traktatu z Lizbony i umożliwia przedstawicielom UE szybkie i skuteczne przedstawianie i popieranie stanowisk UE w ONZ; uważa za istotną współpracę ze strategicznymi partnerami UE w celu znalezienia rozwiązań kluczowych problemów regionalnych i globalnych; ponadto zaleca, aby partnerstwa strategiczne miały wymiar wielostronny dzięki włączeniu kwestii globalnych do porządków obrad dwu- i wielostronnych szczytów UE; wzywa Francję i Wielką Brytanię, tj. stałych członków Rady Bezpieczeństwa ONZ, zgodnie z art. 34 ust. 2 TUE, by wystąpiły z wnioskiem o zapraszanie wiceprzewodniczącej/WP do przedstawiania stanowiska Unii, za każdym razem kiedy UE określi swoje stanowisko w sprawie omawianej przez Radę Bezpieczeństwa ONZ; jest zdania, że Unia Europejska powinna być reprezentowana jako taka w wielostronnych organizacjach finansowych, w szczególności w Międzynarodowym Funduszu Walutowym i w Banku Światowym, niezależnie od reprezentacji państw członkowskich;

35. jest zdania, że UE powinna wykorzystać przyjęcie nowej koncepcji strategicznej NATO jako okazję do znacznego wzmocnienia swojego partnerstwa z NATO przy jednoczesnym rozwijaniu polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony UE; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje konkretny pakiet wniosków zaprezentowany przez wiceprzewodniczącą/WP sekretarzowi generalnemu NATO, mający na celu uznanie stosunku pomiędzy obiema organizacjami; podkreśla, że w UE występuje większość zagrożeń bezpieczeństwa uwzględnionych w nowej koncepcji strategicznej NATO; wskazuje na potrzebę określenia pragmatycznego sposobu rozwiązywania wciąż istniejących trudności; apeluje zatem do UE, aby wykorzystywała swoją wpływową pozycję do skutecznego i kompleksowego rozwiązania problemu cypryjskiego w celu wyeliminowania wszelkich kwestii różniących Cypr i Turcję, które utrudniają rozwój bliższej współpracy między UE a NATO;

36. uważa, że istotne jest zapewnienie jak najskuteczniejszego wykorzystywania sił i potencjału, w dużej mierze współdzielonych przez te dwie organizacje, oraz optymalizacji warunków na rzecz bezpieczeństwa europejskich żołnierzy i podmiotów cywilnych; apeluje do NATO o powstrzymanie się przed ustanowieniem zdolności cywilnego zarządzania kryzysowego, co by jedynie powieliło struktury i zdolności UE; wzywa do opracowania spójnej strategii na rzecz nierozprzestrzeniania broni jądrowej oraz na rzecz rozbrojenia jądrowego w ramach współpracy między UE i NATO oraz zgodnie z planem działania przyjętym podczas konferencji przeglądowej Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej w 2010 r.; zachęca zarówno NATO, jak i Rosję do pracy na rzecz bardziej stabilnych stosunków opartych na wzajemnym zaufaniu;

37. jest zdania, że należy wzmocnić OBWE i potwierdzić jej wartości; zdecydowanie uznaje, że UE powinna skutecznie angażować się w umacnianie OBWE, również poprzez zadbanie, aby proces ten nie skutkował osłabieniem któregośkolwiek z trzech wymiarów organizacji (polityczno-wojskowego, gospodarczego i środowiskowego oraz ludzkiego); podkreśla, że UE powinna również zwrócić uwagę na znaczenie kontynuacji procesu z Korfu oraz regularnego organizowania posiedzeń wysokiego szczebla w celu udzielenia politycznego wsparcia dla działań OBWE oraz zwiększenia ich widoczności;

38. uznaje coraz wyższy międzynarodowy status i znaczenie Arktyki i wzywa do ustanowienia społecznie, środowiskowo i gospodarczo zrównoważonej polityki UE wobec Arktyki, uwzględniającej prawa miejscowej i rdzennej ludności; uznaje Radę Arktyczną, politykę wymiaru północnego oraz Euro-arktyczną Radę Morza Barentsa za kluczowe platformy współpracy w Arktyce i popiera aspiracje UE dotyczące uzyskania statusu stałego obserwatora w Radzie Arktycznej; podkreśla potrzebę utworzenia wydziału ds. Arktyki w ramach ESDZ;

Stosunki transatlantyckie

39. potwierdza swoje zaangażowanie w partnerstwo transatlantyckie jako ważny element oraz jeden z głównych filarów działań zewnętrznych UE; wzywa zatem UE do ponownego potwierdzenia swojego zaangażowania na rzecz partnerstwa transatlantyckiego ze Stanami Zjednoczonymi oraz osiągnięcia celu, jakim jest pozabawiony barier rynek transatlantycki, który powinien być podstawą wzmocnienia partnerstwa

Środa, 11 maja 2011 r.

transatlantyckiego; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do pracy na rzecz poprawy koordynacji i pogłębienia współpracy pomiędzy UE i jej najbliższym sojusznikiem – USA; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do dopilnowania, by UE działała jako spójny, aktywny, równy, a mimo to autonomiczny partner Stanów Zjednoczonych m.in. w kontekście zwiększania bezpieczeństwa i stabilności na świecie, propagowania pokoju i poszanowania praw człowieka; nalega poza tym, aby przyjęto jednolite podejście do globalnych wyzwań takich jak rozprzestrzenianie broni jądrowej, terroryzm, zmiana klimatu i bezpieczeństwo energetyczne oraz aby zapewniono wspólne podejście do zarządzania globalnego poprzez wspieranie i reformowanie instytucji międzynarodowych, propagowanie poszanowania prawa międzynarodowego oraz pokojowe rozwiązywanie konfliktów; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do ścisłej koordynacji i działania na rzecz synergii ze Stanami Zjednoczonymi w celu zapewnienia stabilności i bezpieczeństwa na kontynencie europejskim i na świecie, w tym w oparciu o tak bardzo pożądaną współpracę z ważnymi podmiotami takimi jak Rosja, Chiny, Indie, Turcja oraz w odniesieniu do stabilności na szerzej pojętym Bliskim Wschodzie, w regionie Morza Śródziemnego, w Iranie, Afganistanie i Pakistanie;

40. apeluje o opracowanie kompleksowej strategii UE-USA służącej poprawie bezpieczeństwa na szerzej pojętym Bliskim Wschodzie, w Iranie, Afganistanie i Pakistanie, co wymaga współpracy z Turcją, Rosją i Chinami;

Balkany Zachodnie

41. potwierdza możliwość przystąpienia do UE wszystkich krajów Bałkanów Zachodnich oraz podkreśla znaczenie stałego zaangażowania w proces rozszerzenia zarówno państw regionu, jak i UE; przypomina, że perspektywa rozszerzenia UE stanowi ważną zachętę do kontynuowania reform politycznych i gospodarczych w państwach Bałkanów Zachodnich, przyczyniając się do uzyskania faktycznej stabilizacji oraz rozwoju tego regionu;

42. uznaje poczyniony przez wszystkie państwa w tym regionie postęp na ich drodze w kierunku integracji z UE; zauważa jednak, że niestabilność polityczna i słabość instytucji wraz z nierozstrzygniętymi kwestiami dwustronnymi hamują w niektórych państwach dalszy postęp procesu integracji z UE; podkreśla, że Unii potrzebna jest jasna i wspólna wizja dla tego regionu; wzywa wiceprzewodniczącą/WP oraz Komisję do aktywnego uczestnictwa w rozwiązywaniu utrzymujących się problemów;

43. odnotowuje fakt, że w Kosowie panuje pokój, a sytuacja jest stabilna, choć nieutrwalona; jest jednak zaniepokojony poważnymi problemami i łamaniem prawa wyborczego, do którego doszło w kilku miastach w czasie ostatnich wyborów, i wzywa UE do ścisłego monitorowania stanu demokracji w Kosowie; wzywa wszystkie zaangażowane podmioty do podjęcia działań mających na celu wzmocnienie praw demokratycznych i poprawę warunków życia wszystkich mieszkańców Kosowa i podkreśla wagę reformy wyborczej i uczciwych wyborów jako części trwających przemian demokratycznych w Kosowie; apeluje do polityków z Kosowa o przestrzeganie konstytucji; wzywa nowy rząd i parlament Kosowa do poprawy przyszłego procesu wyborczego w celu zagwarantowania demokratycznych praw wszystkich obywateli Kosowa oraz do zwiększenia szans Kosowa na integrację z UE; zdaje sobie sprawę z tego, że nie wszystkie państwa członkowskie uznały niepodległość Kosowa;

44. z zadowoleniem przyjmuje dialog między Kosowem i Serbią oraz podkreśla, że może się on przyczynić do stabilności nie tylko w samym Kosowie, lecz również w całym regionie, a także do poprawy sytuacji wszystkich obywateli Kosowa; wyraża pełne poparcie dla cywilnej misji EULEX w Kosowie w kontekście rozwiązywania problemu osób zaginionych w związku z konfliktem w tym kraju, a także tropienia przestępczości zorganizowanej i ścigania zaangażowanych w nią przestępców, szczególnie w odpowiedzi na zarzuty dotyczące niehumanitarnego traktowania i handlu organami w trakcie konfliktu i zaraz po jego zakończeniu; wzywa misję EULEX do dogłębnego zbadania tych zarzutów oraz do zorganizowania przykładowych procesów wszystkich osób uznanych za winne; ponownie podkreśla, że cywilna misja EULEX w Kosowie powinna udzielać wsparcia administracji lokalnej i pomagać jej w dobrym sprawowaniu rządów oraz zapewnić sobie możliwość skutecznego działania na całym terytorium Kosowa poprzez zwiększenie swojej obecności na północy kraju; wzywa Komisję do natychmiastowego zainicjowania dialogu wizowego z władzami w Prisztinie, tak aby określić mapę drogową liberalizacji wizowej;

45. wzywa wiceprzewodniczącą/WP oraz Komisję do pogłębienia dialogu z przywódcami politycznymi Bośni i Hercegowiny po przeprowadzonych wyborach w celu wspierania tego państwa i jego obywateli

Środa, 11 maja 2011 r.

w utrzymaniu się na drodze do integracji z UE; uważa, że Bośnia i Hercegowina poczyniła ograniczone postępy w zakresie reform związanych z procesem integracji z UE oraz że dominujące priorytety grup etnicznych i głównych podmiotów mogą utrudnić spełnienie wymogów członkostwa w UE i NATO;

46. jest głęboko zaniepokojony toczącym się konfliktem wewnętrznym w Albanii i wzywa rząd oraz opozycję do powstrzymania się od używania siły, a także do zainicjowania nowego dialogu w celu zakończenia konfliktu i znalezienia trwałego kompromisu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę podjętą przez przedstawiciela wiceprzewodniczącej/WP w koordynacji z komisarzem ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa;

Partnerstwo Wschodnie

47. zachęca wiceprzewodniczącą/WP i Komisję do dotrzymania zobowiązań odnośnie do Partnerstwa Wschodniego ze wschodnimi europejskimi sąsiadami w celu zbliżenia politycznego oraz integracji gospodarczej, również w obszarze energii, w oparciu o wspólne wartości europejskie i w ramach warunków i zachęt motywujących do reform; przypomina, że nierozwiązane konflikty w tym regionie stawiają zaangażowane strony w położeniu, w którym pokój nie ma trwałego charakteru; wzywa zaangażowane strony do poszukiwania długotrwałego pokojowego rozwiązania; podkreśla wagę uwzględniania międzynarodowych standardów w dziedzinie praw człowieka w toczących się negocjacjach układów o stowarzyszeniu z państwami uczestniczącymi w Partnerstwie Wschodnim; wzywa do podejmowania inicjatyw i działań, które rozwijałyby i poszerzały współpracę regionalną na Kaukazie Południowym;

48. wyraża nadzieję, że zainicjowany przez Komisję proces reformy europejskiej polityki sąsiedztwa doprowadzi do wypracowania nowej wizji strategicznej oraz zróżnicowanego podejścia w ramach tej samej polityki w odniesieniu do obszarów zainteresowań, przy uwzględnieniu różnorodnych interesów Unii, wyzwań oraz zagrożeń regionalnych;

49. potwierdza konieczność stosowania spójnego podejścia w procesach współpracy regionalnej w oparciu o wdrażanie inicjatyw oraz instrumentów zaproponowanych przez UE w ramach Sąsiedztwa Wschodniego (partnerstwo europejskie, synergia czarnomorska/strategia UE dla Morza Czarnego itd.); uważa, że niezbędne jest zapewnienie komplementarności i zróżnicowania proponowanych inicjatyw, szczególnie na szczeblu przedsięwzięcia, tak aby bardziej wydajnie wykorzystywać zasoby i uzyskiwać konkretne rezultaty;

50. potępia surowe represje, których dopuszcza się reżim białoruskiego prezydenta Łukaszenki wobec członków opozycji, dziennikarzy i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego od wyborów prezydenckich, które odbyły się w dniu 19 grudnia 2010 r., i wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich zatrzymanych oraz oczyszczenia ich z wszelkich zarzutów; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady z dnia 31 stycznia 2011 r. o zakazie wizowym i zamrożeniu aktywów finansowych 157 wybranych urzędników białoruskich; uważa, że sankcje przeciwko białoruskim urzędnikom rządowym należy utrzymać do czasu zwolnienia z białoruskich więzień wszystkich więźniów politycznych; z zadowoleniem przyjmuje rezultat międzynarodowej konferencji ofiarodawców na rzecz „Solidarności z Białorusią”, która odbyła się w dniu 2 lutego 2011 r. i w ramach której UE zobowiązała się przeznaczyć 17,3 mln EUR na działania mające na celu wsparcie społeczeństwa obywatelskiego, w szczególności studentów i niezależnych mediów; uważa, że Komisja powinna nasilić kontakty między obywatelami UE i Białorusi; zachęca państwa członkowskie, które jeszcze tego nie zrobiły, by poczyniły jednostronne kroki mające na celu ułatwienie wydawania wiz, zwłaszcza wiz Schengen, oraz obniżenie cen wiz krótkoterminowych, które mają największe znaczenie dla ogółu społeczeństwa, studentów i innych młodych ludzi; podkreśla wagę zagwarantowania, by Białoruś nie znalazła się w izolacji, zwłaszcza izolacji od istniejących ram regionalnych;

51. wzywa do szybkiego powołania Zgromadzenia Parlamentarnego UE-Sąsiedztwo-Wschód (EURO-NEST), bez udziału białoruskiego parlamentu, aby w ten sposób podkreślić jego rolę w umacnianiu demokracji i demokratycznych instytucji oraz jego wagę w uwydatnianiu parlamentarnego wymiaru partnerstwa;

52. wyraża ubolewanie w związku z brakiem jakiegokolwiek znaczącego postępu w rozwiązywaniu uśpionych konfliktów na Kaukazie Południowym; podkreśla, że jest to przeszkoda utrudniająca rozwój prawdziwego wielostronnego i regionalnego wymiaru Partnerstwa Wschodniego; oczekuje od ESDZ większego zaangażowania w regionie i nawołuje do przyjęcia bardziej proaktywnej postawy mającej na celu ułatwianie dialogu między stronami, tworzenie środków służących do budowy zaufania i zachęcanie do kontaktów międzyludzkich, a tym samym torowanie drogi do trwałego porozumienia;

53. podkreśla znaczenie bardziej aktywnej roli UE przy rozwiązywaniu uśpionych konfliktów w Transnistrii i na Kaukazie Południowym;

Środa, 11 maja 2011 r.

54. z uznaniem przyjmuje i popiera zobowiązanie władz Republiki Mołdowy do zacieśnienia stosunków z Unią Europejską i zawarcia układu o stowarzyszeniu, rozwoju dialogu w sprawie liberalizacji wizowej oraz zainicjowania negocjacji dotyczących umowy o wolnym handlu;

Strategia Unii Europejskiej dla Morza Czarnego

55. wzywa Komisję do szybszej realizacji projektów w ramach synergii czarnomorskiej oraz do utrzymania tej kwestii w programie działań ESDZ;

56. podkreśla znaczenie regionu Morza Czarnego w ramach Partnerstwa Wschodniego i uważa, że w tym zakresie niezbędne jest większe zaangażowanie Unii Europejskiej;

Azja Środkowa

57. uznaje ogromny potencjał do rozwoju współpracy strategicznej między UE a Azją Środkową; mając na uwadze geopolityczne położenie tego regionu, wzywa do ściślejszej współpracy przy podejmowaniu wspólnych wyzwań związanych z bezpieczeństwem, jak również przy rozstrzyganiu kwestii politycznych, gospodarczych i energetycznych; podkreśla pilną potrzebę zajęcia się kwestią zarządzania zasobami wodnymi na szczeblu regionalnym w celu promowania ogólnego zrównoważonego rozwoju, poprawienia bezpieczeństwa osób, ułatwienia dobrych stosunków sąsiedzkich i zapobiegania konfliktom;

Rosja

58. wzywa wiceprzewodniczącą/WP do zagwarantowania, że podejście UE do Rosji, w tym do negocjacji w sprawie nowego porozumienia UE-Rosja, będzie spójne; wzywa wiceprzewodniczącą/WP także do dopilnowania, by umacnianie zasady państwa prawa, w tym prawa międzynarodowego, zasad wzajemności i przejrzystości oraz przestrzeganie wartości pluralistycznej demokracji i poszanowanie praw człowieka stanowiły podstawę nowego kompleksowego porozumienia; podkreśla, że integralną częścią nowego porozumienia musi być zobowiązanie do poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Rosji i do walki z korupcją, zwłaszcza w sądownictwie; oczekuje trwałego postępu obecnych negocjacji;

59. podkreśla, że wzmocnienie zasady państwa prawa we wszystkich sferach rosyjskiego życia publicznego, w tym w gospodarce, byłoby korzystne dla całego społeczeństwa; wzywa do wzmocnienia dialogu UE i Rosji na temat praw człowieka w celu promowania pozytywnych zmian w dziedzinie praw człowieka w Rosji; wzywa do podejmowania działań i realizowania inicjatyw, które zacieśniałyby kontakty między społeczeństwami obywatelskimi Europy i Rosji oraz wzmacniały rosyjskie społeczeństwo obywatelskie; w związku z tym podkreśla znaczenie partnerstwa na rzecz modernizacji; podkreśla jednocześnie potrzebę zacieśnionego partnerstwa z Rosją, opartego na obustronnym szacunku i wzajemności w zakresie takich kwestii jak zwalczanie terroryzmu, bezpieczeństwo energetyczne i bezpieczeństwo dostaw energii, zmiana klimatu, rozbrojenie, zapobieganie konfliktom i nierozprzestrzenianie broni jądrowej, również w odniesieniu do Iranu, Afganistanu i Bliskiego Wschodu, mając na celu zwiększenie globalnego bezpieczeństwa i stabilności;

60. wzywa wiceprzewodniczącą/WP do intensyfikacji rozmów z Rosją, tak aby zapewnić bezwarunkowe dotrzymanie i wdrożenie wszystkich postanowień sześciopunktowego porozumienia między Rosją, Unią Europejską i Gruzją z 2008 r., oraz by pracować na rzecz ostatecznego rozstrzygnięcia tego konfliktu, zapewniającego poszanowanie integralności terytorialnej Gruzji; uważa, że Rosja powinna przede wszystkim zagwarantować Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej (EUMM) pełny i nieograniczony dostęp do Abchazji i Osetii Południowej; podkreśla konieczność zapewnienia stabilizacji we wspomnianych regionach gruzińskich;

Turcja

61. podkreśla konieczność stosowania przez UE i Turcję długofalowego strategicznego podejścia do ich przyszłych stosunków; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Rady z dnia 14 grudnia 2010 r., w którym wzywa się do zacieśnienia współpracy w kwestiach bezpieczeństwa i polityki zagranicznej mających znaczenie dla obu stron; uważa, że coraz bardziej aktywna polityka zagraniczna Ankary stwarza nowe wyzwania i możliwości dla WPZiB; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do włączenia Turcji w zorganizowany dialog dotyczący kluczowych zagadnień strategicznych, takich jak polityka energetyczna, stabilizacja

Środa, 11 maja 2011 r.

w regionie Bałkanów Zachodnich oraz Kaukazu, program nuklearny Iranu czy obecne demokratyczne przebudzenie na Bliskim Wschodzie, zapewniając tym samym zbliżenie celów, jak również nadanie nowej dynamiki stosunkom dwustronnym; podkreśla jednak, że dialog taki nie powinien zastępować, lecz uzupełniać i wzmacniać proces przystąpienia Turcji do UE;

62. ubolewa w związku z faktyczną stagnacją procesu przystąpienia Turcji do UE; przypomina, że wszystkie państwa członkowskie UE i Turcja ponoszą wspólnie odpowiedzialność za przezwyciężanie przeszkód na drodze do członkostwa Turcji w UE; ostrzega przed poważnymi długofalowymi problemami, jeżeli stosunki UE-Turcja nie ustabilizują się, a UE i NATO nadal będą uniemożliwiać realizację celu ściślejszej współpracy; wyraża jednak nadzieję, że Turcja będzie kontynuować proces modernizacji zgodnie z wytycznymi europejskimi;

Bliski Wschód i region Morza Śródziemnego

63. popiera wznowienie bezpośrednich rozmów pokojowych pomiędzy Izraelem a Autonomią Palestyńską oraz podkreśla potrzebę zapewnienia poważnych negocjacji, prowadzonych w ograniczonych ramach czasowych i w atmosferze wzajemnego zaufania, oraz że klimat ten może zaistnieć tylko wówczas, gdy Izrael natychmiast zaprzestanie dalszej budowy osiedli; przypomina, że UE ma największy wkład w Autonomii Palestyńskiej i jest głównym partnerem handlowym Izraela, a zatem jest bezpośrednio zainteresowana, by przekonać obie strony do jak najszybszego rozstrzygnięcia zasadniczych kwestii (czyli kwestii uchodźców, granic i statusu Jerozolimy) oraz by obok Państwa Izrael powstało zdolne do funkcjonowania i żyjące w pokoju Państwo Palestyńskie; podkreśla konieczność osiągnięcia rozwiązania opartego na koncepcji dwóch państw i uznaje prawo obu stron do egzystowania obok siebie w bezpieczeństwie, dobrobycie i pokoju; dlatego z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie bliskowschodniego procesu pokojowego, a także zadeklarowaną przez UE wolę udzielenia stronom pomocy w realizacji tego celu;

64. wzywa UE, aby zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 12 grudnia 2009 r. odgrywała większą rolę polityczną, współmierną do jej zaangażowania finansowego w regionie; jest przekonany, że należy pilnie i gruntownie przeformułować politykę UE na Bliskim Wschodzie, tak by przy zastosowaniu skutecznych narzędzi dyplomatycznych odegrała ona decydującą i spójną rolę polityczną na rzecz pokoju i bezpieczeństwa w tym ościennym regionie o kluczowym znaczeniu strategicznym dla UE; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do przedstawienia nowej europejskiej strategii dla przedmiotowego regionu, określającej interesy i cele UE oraz środki, jakich może użyć, promującej demokrację i zasadę państwa prawa w tym regionie, a także przekazującej zasoby przede wszystkim na wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego;

65. jest głęboko zaniepokojony stosowaniem siły wobec osób przebywających w Camp Ashraf w Iraku, co prowadzi do ofiar, oraz ubolewa nad przypadkami śmiertelnymi; wzywa rząd Iraku do niestosowania przemocy oraz do przestrzegania praw człowieka osób tam przebywających; wzywa do przeprowadzenia niezależnego międzynarodowego dochodzenia, w tym również do umożliwienia swobodnego dostępu do Camp Ashraf, w celu dokonania kompleksowej oceny panującej tam sytuacji; wzywa wszystkie strony do wykazania się powściągliwością oraz do znalezienia pokojowego i trwałego rozstrzygnięcia sytuacji;

66. deklaruje solidarność z obywatelami państw południowych objętych polityką sąsiedztwa, którzy walczą o demokrację, wolność i sprawiedliwość społeczną; wzywa UE do udzielenia jednoznacznego i natychmiastowego wsparcia dla nowych dążeń związanych z demokracją, wolnością i sprawiedliwością społeczną; wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem w polityce śródziemnomorskiej UE jasnej, długoterminowej strategicznej wizji postępu i rozwoju w regionie; apeluje o wyjaśnienie i ulepszenie podstaw działania, celów i metod pracy Unii dla Śródziemnomorza; uważa zatem, że kwestią największej wagi i pilności jest ponowne przemyślenie i zmiana strategii UE dla Morza Śródziemnego, i nalega, by w związku z tym strategiczny przegląd EPS w pełni uwzględniał i odzwierciedlał nowe wydarzenia w regionie oraz ustanawiał dialog polityczny z południowymi sąsiadami UE; zwraca się ponadto o przeprojektowanie Unii dla Śródziemnomorza, tak aby aktywnie i skutecznie przyczyniać się do powstawania demokratycznych, zrównoważonych i sprawiedliwych społeczeństw w całym regionie; podkreśla znaczenie udziału kobiet w przemianach demokratycznych i reformach instytucjonalnych; podkreśla, że wzmocnienie demokracji, zasada państwa prawa, dobre sprawowanie rządów, zwalczanie korupcji oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności są kluczowymi elementami tego dialogu;

67. przypomina o swojej roli w procedurze budżetowej UE i podkreśla, że należy zapewnić legitymację demokratyczną Unii dla Śródziemnomorza, przejrzyste podejmowanie decyzji oraz zaangażowanie Parlamentu Europejskiego, Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza oraz parlamentów krajowych w proces decyzyjny;

Środa, 11 maja 2011 r.

68. śledzi dokładnie sytuację w Tunezji, Egipcie i w innych krajach w regionie; popiera uzasadnione dążenie społeczeństw do demokracji, wolności i sprawiedliwości społecznej; wzywa UE do stworzenia partnerstwa opartego na wspólnych interesach i skupionego na zatrudnieniu, kształceniu i szkoleniu, by pomóc w łagodzeniu kryzysu społecznego i ekonomicznego w tych krajach oraz udzielić odpowiedniej pomocy, która może okazać się potrzebna do wsparcia trwających reform politycznych oraz rozwoju społecznego i gospodarczego; podkreśla wagę wspierania budowy potencjału instytucji, niezależnego sądownictwa, umocnienia pozycji organizacji społeczeństwa obywatelskiego i tworzenia pluralistycznych partii politycznych w ramach ustroju świeckiego; z zadowoleniem przyjmuje referendum dotyczące reform konstytucyjnych w Egipcie; zachęca władze Egiptu do dalszego przeglądu konstytucji i ordynacji wyborczej w celu przeprowadzania wolnych i uczciwych wyborów;

69. ubolewa nad brakiem porozumienia między państwami członkowskimi UE co do sposobu zajęcia się sytuacją w Libii, co ogranicza zakres kompleksowych działań wiceprzewodniczącej/WP w ramach WPZiB w tej kwestii; z zadowoleniem przyjmuje jednak decyzję Rady w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej służącej wsparciu operacji pomocy humanitarnej w odpowiedzi na sytuację kryzysową w Libii (tzw. EUFOR Libia);

70. podkreśla, że brutalne tłumienie pokojowych protestacji w Syrii, w wyniku którego są setki zabitych i aresztowanych, musi się natychmiast zakończyć; wzywa prezydenta i rząd Syrii do spełnienia uzasadnionych żądań Syryjczyków poprzez podjęcie prawdziwego dialogu z narodem w celu przeprowadzenia ważnych reform politycznych, gospodarczych i społecznych oraz położenia kresu polityce prześladowania opozycji politycznej, społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ potępiającą stosowanie przez rząd Syrii przemocy wobec pokojowych demonstrantów, a także wyraża zadowolenie z powodu wysłania przez wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka misji informacyjnej do tego kraju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do pełnego uwzględnienia wydarzeń mających miejsce w Syrii w stosunkach dwustronnych z tym krajem, w tym do zawieszenia dalszych negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu między UE a Syrią, przeglądu współpracy z władzami Syrii w ramach europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa, a także poważnych sankcji wymierzonych w reżim tego kraju w celu doprowadzenia do zmian w jego polityce;

71. wzywa władze Bahrajnu i Jemenu do zaniechania stosowania przemocy wobec demonstrantów oraz do poszanowania ich prawa do wolności zgromadzeń i wolności słowa; podkreśla, że osoby odpowiedzialne za spowodowanie utraty życia i obrażeń zostaną możliwie szybko pociągnięte do odpowiedzialności i staną przed sądem sądem – albo przed sądami krajowymi, albo przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym w Hadze; wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do poparcia pokojowych demokratycznych aspiracji obywateli Bahrajnu i Jemenu, do dokonania przeglądu polityki wobec tych krajów, do przestrzegania Kodeksu postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu uzbrojenia oraz do tego, aby w przypadku poważnych deklaracji ze strony władz krajowych służyły pomocą przy realizacji konkretnych programów reform politycznych, gospodarczych i społecznych w tych krajach; wyraża głębokie zaniepokojenie rozwojem sytuacji w Bahrajnie a w szczególności faktem wydania w dniu 28 kwietnia 2011 wyroków śmierci na czterech uczestników manifestacji; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/WP do wywarcia nacisku na władze Bahrajnu, aby wydały moratorium na wykonywanie wyroków śmierci i aby zapewniły prawo do sprawiedliwego procesu z odpowiednim udziałem przedstawiciela prawnego oraz prawo do odwołania od wyroku.

72. ponownie podkreśla swoje pełne poparcie dla specjalnego trybunału ds. Libanu jako niezależnego trybunału utworzonego na mocy rezolucji nr 1757 Rady Bezpieczeństwa ONZ, który spełnia najwyższe standardy wymiaru sprawiedliwości; ponownie oznajmia swoje silne poparcie dla suwerenności, jedności i terytorialnej integralności Libanu oraz dla w pełni funkcjonujących instytucji libańskich; podkreśla, że wewnętrzną stabilność i poszanowanie prawa międzynarodowego można w pełni pogodzić; wzywa wszystkie siły polityczne Libanu do dalszego angażowania się w otwarty i konstruktywny dialog w celu wsparcia dobra, dobrobytu i bezpieczeństwa wszystkich obywateli Libanu; pochwała kluczową rolę odgrywaną przez Tymczasowe Siły Zbrojne Organizacji Narodów Zjednoczonych w Libanie (UNIFIL) oraz wzywa do wdrożenia wszystkich postanowień rezolucji nr 1701 Rady Bezpieczeństwa ONZ;

Azja

73. podkreśla, że punktem wyjścia do długoterminowego rozwiązania kryzysu afgańskiego muszą być interesy Afgańczyków związane z bezpieczeństwem wewnętrznym, ochroną ludności, postępem socjalnym i gospodarczym, z konkretnymi środkami eliminacji ubóstwa, dyskryminacji kobiet, zwiększającymi poszanowanie praw człowieka i zasady państwa prawa oraz mechanizmami pojednania, zaprzestaniem produkcji

Środa, 11 maja 2011 r.

opium, zdecydowanym procesem tworzenia państwowości, integracją Afganistanu ze społecznością międzynarodową oraz wydaleniem Al-Kaidy z kraju; podkreśla, że w Afganistanie muszą działać siły policyjne zdolne zapewnić minimalny poziom bezpieczeństwa, co umożliwi w konsekwencji wycofanie obcych wojsk z tego kraju; ponownie podkreśla, że poważne zaangażowanie się UE i całej społeczności międzynarodowej na rzecz Afganistanu powinno polegać przede wszystkim na wspieraniu Afgańczyków w budowaniu własnego państwa z bardziej stabilnymi instytucjami demokratycznymi zdolnymi do reprezentowania obywateli, zapewnienia praworządności, pokoju, integralności terytorialnej, zrównoważonego rozwoju społecznego i gospodarczego, poprawy warunków życia wszystkich obywateli, w szczególności kobiet i dzieci, a jednocześnie odnoszącymi się z szacunkiem do tradycji historycznych, religijnych, duchowych i kulturowych wszystkich społeczności etnicznych i religijnych w kraju; przypomina ponadto o znaczeniu wspierania społeczeństwa obywatelskiego, budowy instytucji demokratycznych, w tym szkolenia służb bezpieczeństwa i pracowników wymiaru sprawiedliwości, wspierania niezależnych mediów, organizacji pozarządowych i kontroli parlamentarnej;

74. ponownie wyraża pogląd, że Pakistan odgrywa kluczową rolę w regionie i że stabilny, świecki i praworządny Pakistan ma kluczowe znaczenie dla stabilności Afganistanu i całego regionu; ponadto podkreśla, że Pakistan może odegrać rolę w procesie pokojowym Afganistanu; podkreśla, że Pakistan nie może stanowić bezpiecznej przystani dla Al-Kaidy i talibów; uznaje, że wyniszczające powodzie z sierpnia 2010 r. były ciosem dla nowego rządu Pakistanu, który zaczynał osiągać postępy w działaniach związanych z podejmowaniem licznych wyzwań; nalega, aby Rada i Komisja, wspólnie z szerszą społecznością międzynarodową, odpowiedziały zdecydowanym wyrażeniem solidarności i konkretnego wsparcia na pilne potrzeby Pakistanu w zakresie odbudowy oraz odnowy po powodzi oraz aspiracje kraju do zbudowania silnego i dostatniego społeczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje działania UE i zachęca do dalszych starań w celu zwiększania politycznego wsparcia na rzecz wzmocnienia procesu tworzenia pakistańskich instytucji i potencjału oraz udzielenia pomocy pakistańskim instytucjom demokratycznym w zwalczaniu ekstremizmu, w szczególności domagając się zniesienia prawa o bluźnierstwie i wspierając pakistańskie społeczeństwo obywatelskie; wzywa Pakistan, by natychmiast zastosował się do Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej i podjął pełną współpracę z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej przy ujawnianiu pakistańskiego arsenału i instalacji nuklearnych;

75. w pełni popiera zaangażowanie E3+3 w znalezienie rozwiązania irańskiej kwestii jądrowej wynegocjowanego na wczesnym etapie w celu odbudowania międzynarodowego zaufania do wyłącznie pokojowej natury irańskiego programu nuklearnego zgodnie z jedną z głównych zasad Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej; popiera dwutorowe podejście Rady mające na celu znalezienie dyplomatycznego rozwiązania, co jest jedyną realną opcją odpowiedzi na irańską kwestię jądrową; żałuje, że rezolucja nr 1929(2010) Rady Bezpieczeństwa ONZ, wprowadzająca czwartą rundę sankcji na Iran w związku z jego programem jądrowym, oraz dodatkowe środki ograniczające ogłoszone przez UE, USA, Japonię, Kanadę i Australię były nieuniknione w obliczu braku pełnej współpracy Iranu z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej w zakresie celów jego programu jądrowego; podkreśla, że rozwiązania kwestii jądrowej nie można poszukiwać kosztem wsparcia UE dla irańskiego społeczeństwa obywatelskiego oraz jego uzasadnionych żądań dotyczących uniwersalnych praw człowieka i prawdziwie demokratycznych wyborów;

76. zdecydowanie potępia stałą prowokacyjną, podżegającą i antysemicką retorykę prezydenta Iranu, który wzywa do „wymazania” Izraela z mapy świata, a w szczególności z ubolewaniem przyjmuje groźby prezydenta Ahmadinedżada dotyczące samego istnienia Państwa Izrael; wyraża wyjątkowe przygnębienie w związku z lawinowo rosnącą liczbą egzekucji w Iranie, które w świetle braku odpowiednich procesów, jak również ciągłego systematycznego represjonowania obywateli domagających się większych swobód i demokracji są pozasądowymi mordami państwowymi; podkreśla również, że oficjalne stosunki dwustronne między delegacjami Parlamentu Europejskiego a Madżlisem powinny również dotyczyć kwestii praw człowieka i być uzależnione od możliwości swobodnego odwiedzania więźniów politycznych oraz aktywistów w dziedzinie praw człowieka, a przedstawiciele powinni mieć możliwość swobodnej wymiany opinii politycznych na wszelkie tematy; wzywa wiceprzewodniczącą/WP do podjęcia kroków w celu ponownego utworzenia delegatury UE w Iranie, by móc obserwować sytuację na miejscu z perspektywy UE; wzywa reżim irański do powstrzymania się od ingerencji w wewnętrzne sprawy Iraku;

77. wyraża zadowolenie ze wzmocnienia rozmów sektorowych z Chinami oraz wzywa do wspólnego, uzgodnionego działania w odniesieniu do kontrowersyjnych kwestii poruszonych na niedawnym szczycie UE-Chiny; z zadowoleniem przyjmuje postępy na rzecz lepszego zarządzania w zakresie gospodarki i sądownictwa; jest głęboko zaniepokojony ciągłym poważnym i regularnym naruszaniem praw człowieka w tym kraju, m.in. mniejszości, zwłaszcza Tybetańczyków, Ujgurów i Mongołów, i wzywa wiceprzewodniczącą/WP do aktywniejszego dialogu na temat praw człowieka oraz do zapewnienia stałej obecności tej kwestii w planie prac;

Środa, 11 maja 2011 r.

78. zwraca uwagę, że na stosunki z Japonią będą mieć znaczny wpływ okropne trzęsienie ziemi, tsunami i późniejsza katastrofa atomowa, które nawiedziły ten kraj, oraz oczekuje, że UE okaże solidarność i udzieli wsparcia, by pomóc władzom japońskim w uporaniu się ze skutkami katastrofy; uważa, że szczególnie po niedawnych dramatycznych wydarzeniach relacje UE z Japonią, państwem podzielającym wartości demokratyczne UE i troskę o prawa człowieka, są nadal niezwykle istotne, zarówno pod względem gospodarczym, jak i w odniesieniu do współpracy na forach wielonarodowych; podkreśla, że uwaga poświęcana obecnie Chinom nie może przyćmić niezbędnych starań o zacieśnienie współpracy z Japonią i usunięcie istniejących jeszcze barier w zakresie powiązań gospodarczych;

79. z zadowoleniem przyjmuje kroki poczynione przez podmioty po obu stronach Cieśniny Tajwańskiej, które doprowadziły do podpisania w czerwcu 2010 r. około 15 porozumień, w tym ramowego porozumienia o współpracy gospodarczej (ECFA) oraz porozumienia w sprawie praw własności intelektualnej; mając na uwadze, że rozwój stosunków gospodarczych nad cieśniną leży w interesie obu stron, jak również UE, zdecydowanie popiera zacieśnienie więzi gospodarczych między UE a Tajwanem i podpisanie porozumienia o współpracy gospodarczej UE-Tajwan; ponownie wyraża zdecydowane poparcie dla istotnego uczestnictwa Tajwanu w charakterze obserwatora we właściwych organizacjach i działaniach międzynarodowych, takich jak Ramowa konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) i Międzynarodowa Organizacja Lotnictwa Cywilnego (ICAO); pochwała decyzję UE o zwolnieniu z obowiązku wizowego obywateli Tajwanu, co przyczyni się do zacieśnienia stosunków handlowych i inwestycyjnych między UE a Tajwanem, jak również kontaktów międzyludzkich;

80. uznaje ogromne znaczenie Indii jako wschodzącej regionalnej potęgi gospodarczej oraz dużego demokratycznego partnera dla Europy; wyraża zadowolenie ze współpracy Indii z UE, w szczególności w Afganistanie oraz w operacji Atalanta; wzywa do ściślejszej współpracy w kwestiach odnoszących się do rozbrojenia jądrowego, zmiany klimatu, światowego zarządzania gospodarczego, wspierania demokracji, zasady państwa prawa i praw człowieka; wyraża zaniepokojenie w związku z wyzwaniem w zakresie swobód obywatelskich i praw człowieka w stanie Dżammu i Kaszmir oraz z ciągłą dyskryminacją kulturową na tle przynależności kastowej; oczekuje stworzenia partnerstwa strategicznego z Indiami zgodnie ze wspólnym planem działania, tak aby przynosiło ono wymierne rezultaty; z niecierpliwością czeka na szybkie zawarcie i podpisanie umowy o wolnym handlu, jednak jednocześnie podkreśla, że obecne negocjacje w sprawie takiej umowy nie powinny w żaden sposób szkodzić wysiłkom na rzecz ograniczenia ubóstwa w Indiach;

Afryka

81. wyraża zdecydowane poparcie dla partnerstw z Unią Afrykańską (UA) i innymi afrykańskimi organizacjami regionalnymi służących rozwiązywaniu problemów związanych ze stabilnością i z bezpieczeństwem na kontynencie afrykańskim oraz zapewnieniu postępu w innych kluczowych obszarach, takich jak demokratyczne sprawowanie rządów i prawa człowieka, zmiana klimatu i realizacja milenijnych celów rozwoju; uważa, że proces stopniowego określania odpowiedzialności i kompetencji UA w kwestiach bezpieczeństwa i stabilności na kontynencie afrykańskim, w szczególności w odniesieniu do misji pokojowych, wymaga konsolidacji procesów tworzenia instytucji i procesów decyzyjnych w ramach UA oraz że UE powinna wspierać UA w tym zakresie;

82. wyraża poparcie dla decyzji, zgodnie z którą opracowane zostanie kompleksowe podejście UE do regionu Rogu Afryki poprzez pomoc w odbudowie instytucji państwowych w Somalii, połączenie bezpieczeństwa obywateli z rozwojem, praworządnością, poszanowaniem praw człowieka, prawami kobiet i obejmujące w ten sposób wszystkie instrumenty UE w celu zapewnienia długoterminowych rozwiązań;

83. z zadowoleniem przyjmuje gotowość UE do wsparcia bez użycia siły wdrożenia ogólnego porozumienia pokojowego w Sudanie oraz do działania na rzecz długotrwałej stabilności w regionie; podkreśla jednocześnie potrzebę wznowienia starań mających na celu zaradzenie brakowi bezpieczeństwa i osiągnięcie trwałego pokojowego rozwiązania konfliktu w Darfurze; uważa, że przyszła niepodległość Sudanu Południowego będzie miała skutki dla stabilizacji państw, w których występują podziały kulturowe, i przyniesie wyzwania, na które wiceprzewodnicząca/WP powinna być przygotowana; gratuluje ludności sudańskiej sprawnego przeprowadzenia referendum w Sudanie Południowym, co potwierdza misja obserwacji wyborów UE; wzywa UE do dalszego wspierania wysiłków podejmowanych przez strony w celu osiągnięcia postępów w kwestiach objętych ogólnym porozumieniem pokojowym, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji uchodźców i osób powracających, oraz do rozpatrzenia działań niezbędnych w celu zagwarantowania trwałości stosunków pomiędzy Sudanem Północnym i Południowym po referendum;

Środa, 11 maja 2011 r.

84. przypomina, że Alassane Ouattara jest jedynym pełnoprawnym zwycięzcą wyborów prezydenckich przeprowadzonych w Wybrzeżu Kości Słoniowej w dniu 28 listopada 2010 r. oraz że wyników wyborów nie można kwestionować; odnotowuje aresztowanie obecnego przywódcy Laurenta Gbagbo i ma nadzieję, że przyczyni się ono do położenia kresu przemocy; wzywa wszystkie siły polityczne i zbrojne Wybrzeża Kości Słoniowej do poszanowania woli wyborców oraz do zapewnienia bezzwłocznego i pokojowego przekazania władzy i w związku z tym apeluje o przywrócenie porządku publicznego; zwraca się do UE o pełne poparcie prezydenta Ouattary w działaniach zmierzających do pojednania, odbudowy i rozwoju oraz w dążeniu do zapewnienia obywatelom Wybrzeża Kości Słoniowej dobrobytu i stabilizacji;

85. uważa, że UE powinna przyjąć kompleksowe podejście do kwestii bezpieczeństwa i stabilności w regionie Sahelu; podkreśla, że terroryzm i transnarodowa przestępczość zorganizowana (narkotyki, broń, papierosy i przemyt ludzi) stanowią poważne zagrożenie nie tylko dla państw tego regionu, lecz także bezpośrednio dla Unii Europejskiej; uznaje za niezbędne udzielenie przez UE pomocy państwom w tym regionie przy opracowywaniu strategii i instrumentów służących radzeniu sobie z tymi coraz poważniejszymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa poprzez zastosowanie wszelkich właściwych instrumentów UE mających na celu rozwiązanie utrzymujących się konfliktów, takich jak konflikt w Saharze Zachodniej, i wspieranie demokratycznych reform we wszystkich państwach tego regionu, eliminację ubóstwa, zapewnienie zrównoważonego rozwoju, przeciwdziałanie zmianie klimatu w regionie, zarządzanie przepływami migracyjnymi na osi południe-południe oraz południe-północ i zapewnienie demokracji oraz przestrzeganie zasady państwa prawa, praw człowieka i tworzenie instytucji (zwłaszcza w sektorze bezpieczeństwa), a także zwalczanie przestępczości zorganizowanej; uważa, że należy również wdrożyć proces osiągania konsensusu pomiędzy krajami regionu, we współpracy z UA i wraz ze stopniowym przejmowaniem przez nią odpowiedzialności;

86. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady w sprawie Zimbabwe, która ma na celu wznowienie restrykcyjnych środków przeciwko niektórym politykom, urzędnikom państwowym i przedsiębiorstwom utrzymującym przy władzy reżim Roberta Mugabe; ubolewa, iż nie doszło jeszcze do odpowiednich przemian demokratycznych i wzywa państwa SADC w szczególności do udzielenia pomocy w zapewnieniu rychłego przeprowadzenia w Zimbabwe wolnych i uczciwych wyborów pod międzynarodowym nadzorem oraz szybkiego postępu w kierunku sprawnego przekazania władzy;

87. wyraża zaniepokojenie w związku z zakończeniem misji WPBiO w Gwinei-Bissau we wrześniu 2010 r. i wzywa Radę i wiceprzewodniczącą/WP do rozważenia nowych sposobów zwalczania przestępczości zorganizowanej w Gwinei-Bissau, które zapobiegłyby sytuacji, w której stanie się ona kolejnym „narko-państwem”;

Ameryka Łacińska

88. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu z Ameryką Środkową oraz w sprawie wielostronnej umowy o wolnym handlu z Peru i Kolumbią; niemniej podkreśla, że UE powinna nadal uznawać za priorytet regionalne procesy integracyjne w Ameryce Łacińskiej; z zadowoleniem zauważa, że wznowiono negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu z Mercosurem oraz wzywa do ich szybkiego zakończenia;

89. uznaje pozytywne wyniki szczytu UE oraz Ameryki Łacińskiej i Karaibów w Madrycie i podkreśla potrzebę nadzorowania wdrożenia planu działania z Madrytu; przypomina, że potrzebne jest przyjęcie europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa oraz uwzględnienie w niej – na podstawie Karty ONZ i powiązanego z nią prawa międzynarodowego – strategii i kierunków wspólnych działań politycznych i dotyczących bezpieczeństwa, tak by stawić czoła wspólnym zagrożeniom i wyzwaniom;

*

* *

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich UE, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego NATO, urzędującemu przewodniczącemu OBWE, przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE, przewodniczącemu Komitetu Ministrów Rady Europy oraz przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.